

henviſe til min Motivering i Fjor. Da var det meget nær ved, at jeg havde faaet hele Tinget eller det overvejende Flertal deraf til at gaa med mig, men da var ligesom nu ved Stemmeafgivningen over Andragenderne Medlemmerne fraværende, og det, jeg ſøgte at fremkalde, var en Afſtemning her i Tinget, i Kraft af hvilken Folketingsmændene ſagde til Udvalget: Behandl alle diſſe Andragender om Invalideforſorgelſe ſaa mildt og velvilligt ſom muligt. Jeg tror, at Udvalget gør det, og naar det dog tilſhyneladende ikke lægger mere Velvilje for Dagen, er det, fordi det har Følelſen af, at Finanzministeren alligevel ikke gaar ind paa dets Henſtilling, ſaa det ſiger, at det ikke kan nytte. Men hvis Tinget gif imod Finanzudvalget, havde det givet det en Støtte der, og ikke alene det, men det havde ogsaa ſagt til Finanzministeren: Medlemmer af dette Ting onſte trods den Velvilje, ſom baade Finanzudvalget og Finanzministeren lægge for Dagen, at vi ſkulle gaa endnu videre, og vi kunne med Berettigelſe fremsætte dette Duſte, ſaa længe der aarlig bevilges paa Finanzloven 15,000 Kr. i det paagældende Njemed, naar der faktisk i det ſidſte Aar kun er anvendt det halve eller affurat 7,500 Kr. Naar jeg beder Tinget om at henviſe dette Andragende til Finanzministeren, haaber jeg ogsaa, at den ærede Ordfører vil gaa med mig trods Udvalget, idet jeg gør opmærkſom paa, hvad jeg ikke tror, de Herrer have lagt Mærke til, at Andrageren har ſendt ſit Andragende til Finanzministeren, men af en eller anden Grund — hvorledes Forholdet nu er — ikke har faaet Svar derafra, og deri ligger dog, ſynes mig, en Anledning for det ærede Udvalg til at ſige: Lad os ſaa henviſe Sagen til Finanzministeren, hvad enten hans Svar ſaa bliver ja eller nej. Men ſom en ſærlig Grund til at henviſe det vil jeg anføre, at der kommer en Mand paa 73 Aar, ſom har deltaget i vore forſte Krige og har faaet en Bryſtildeſe der og beder nu, da han er ſaa gammel, om at ſaa en Smule Invalideforſorgelſe. Saa ſiges der: Du kan ikke bevife, at din Arbejdsudgytighed ſkriver ſig fra en Bryſtildeſe, der er kommen i og ved Felttjeneſten. Dertil vil Manden ſvare: Da vi vare unge, brød vi os ikke om ſaa lidt; vi kom hjem fra Krigen begejſtrede over at have kæmpet, ſaaledes ſom Højre vilde, at vi

ſkulde kæmpe for Gud, Konge og Fædreland, ſtolende paa Fædrelandets Løfter om at ville forſørge os paa vore gamle Dage, hvis vi ſkulde komme til at lide paa Grund af vor Tjenefte. Det forekommer mig, at det er en aldeles oprørende Ting, at Folk kunne komme og paaſtaa med Himelighed, at de have faaet ſaadanne Vemlæſtelſer eller ſaadanne Sundhedsanſøgtelſer i Felten, at de ikke kunne tjene deres Brød, iſær naar de ere i tre og halvſjerdſindtyve Aars Alderen. Der gaar en Mand med Krigsmedaljen paa Bryſtet, maafte med Dannebrogſtorſet, eller — hvis vi komme over paa Sjyllands Beſtykt — med Redningsmedaljen, og en ſaadan Mand ſkal dog være udjat for paa ſine gamle Dage ikke at kunne ſaa enten Alderdomsunderſtøttelſe eller Invalideforſorgelſe. Hvorfor ſkulle vi ikke gøre det, hvor vi med Himelighed kunne ſige: Denne gamle Mand fortjener dog i det mindſte ikke at ſulte. Jeg opfordrer ærede Medlemmer af Højre, ſom forlange, at vi beſtandig ſkulle ofre alt muligt paa Krigens Alter, til i det mindſte at komme og hjælpe mig med at ſtaffe ſaadanne gamle Folk, der have været ude i Felten, det, de behøve for ikke at ſulte ihjel. Som ſagt, Alderdomsunderſtøttelſe er der mange af dem, der ikke kunne ſaa, da de have maattet ſøge Fattigforſorgelſe og nu ere over 60—70 Aar. Men naar der er Himelighed for, at deres Sygdom ſtammer fra Felten, ſtammer derafra ſaa lang Tid tilbage, at de ikke kunne bevife, at det ſtammer derafra — deres Sandhedſkærlighed maa vidne for dem, at den ſtammer derafra — ſaa ſiger jeg: Giv dem den Smule Invalideunderſtøttelſe, for at de ikke ſkulle ſulte. Jeg anmoder det høje Ting om at følge mig og henviſe Forſlaget til Finanzministeren og beder de Herrer om at gøre det trods Finanzudvalget.

Johannſen: Jeg tillader mig at opfordre det høje Tings Medlemmer til at ſtemme for det Forſlag, ſom er ſtillet af det ærede Medlem fra Væſt (S. Frederikſen) under Nr. 1 uden for Betænkningen. Jeg ſkal henholde mig til den Motivering, ſom indeholdes deraf i Betænkningen, og til den ærede Forſlagsſtillers Udtalelſe.

M. Nielsen: Jeg kan i alt væſentligt ſlutte mig til de Udtalelſer, ſom kom fra det